

Ký Sinh Trùng

Bài của CỎ LỖ SĨ

Trong những năm của thập niên 1980, gia đình tôi vẫn còn ở tại Sài Gòn, cứ mỗi bốn tới sáu tháng thì cả nhà phải uống một đợt thuốc... “trị lải”. Ban đầu dùng thuốc chế tạo trong xứ (mà cũng chẳng có thứ nào khác để dùng), không biết có phải vì ký sinh trùng quen thuốc hay không mà lần lần mất công hiệu. Thuốc uống vào, bệnh vẫn trở lại, về sau phải mua thuốc của Hungari nhập vào, nhưng cũng chỉ được sáu tháng là bệnh tái đi tái lại! Thật là một nỗi khổ khó nói nên lời, vì ai nghe tới tên bệnh cũng đủ gớm ghiếc, làm sao mà thổ lộ?!

Ký sinh trùng là danh từ y học dùng để gọi chung những loại trùng gây bệnh ngoài da và trong cơ thể của con người và một số động vật. Bệnh ngoài da ai cũng biết như “chấy rận” mà người miền Nam còn gọi là “chí rận” và bệnh “ghẻ ngứa”. Bệnh trong đường ruột là “sán lải” mà người miền Bắc còn gọi là “giun sán”. Loài gây bệnh ngoài da sanh sôi nảy nở bằng cách đẻ trứng bám vào lông tóc (ở bệnh chí rận) hay trong lỗ chân lông (ở bệnh ghẻ ngứa). Trong ruột, trứng của loài giun sán rất nhỏ đến nỗi được hấp thu vào máu luân chuyển tới những cơ quan khác ngoài bộ tiêu hoá. Phần nhiều trứng giun sán theo phân ra ngoài, đó là cái mầm lây lan phát triển bệnh tới mọi người.

Quý vị nào từng mắc phải bệnh này chắc nhớ đời. Văn chương có chỗ không thể diễn tả hết những điều quá “đơ bản”, cho nên tôi xin miễn nhắc lại những nỗi khổ lúc lữ “lải đũa” tìm cách thoát ra ngoài khi mình đang hưởng cái khoái thứ tư, hoặc đám “lải kim” hành hạ vào giữa đêm.

Tôi chắc chắn cái bệnh tai quái ấy ngự trị trên khắp nước từ Nam ra Bắc, không ai thoát được cả, đặc biệt là sau ngày 30-04-1975. Dân miền Nam được gọi dí dỏm bằng cái tên “giá sống” hay “rau sống” cũng không khác chi người miền Bắc được gọi là “rau muống” vì sở thích không thể thiếu rau cái trong mỗi bữa ăn. Cho nên đã ở trong xứ mà muốn tránh bệnh “ký sinh trùng đường ruột” còn khó hơn lên trời!

Trước 30-04-75, những rầy rau thuộc vành đai xanh của Sài Gòn, tức là vùng Gò Vấp, An Nhơn, Hóc Môn, v.v... đã không còn tưới bón bằng phân người nữa. Phần đông nông dân đã thành thạo sử dụng phân hoá chất, chỉ còn một số rất ít sử dụng “phân thú” hay “phân xanh”, vì loại phân này tốn công ủ lâu ngày trước khi dùng. Hơn nữa, rau cải từ Đà Lạt đưa xuống Sài Gòn cung cấp khá đủ cho nhu cầu của người dân, mà phương pháp canh tác rau xanh ở Đà Lạt cũng đã tiên bộ gần như Âu châu rồi, nên tỷ lệ người bị bệnh “ký sinh trùng” lần lần đã giảm rất thấp. Tôi không có tài liệu thực tế thống kê bệnh ấy thời bấy giờ, chỉ theo kinh nghiệm bản thân cùng gia đình thì trong hơn 10 năm trước ngày Sài Gòn thất thủ, không có ai trong nhà phải uống thuốc “trừ lải” cả!

Sau Tháng Tư Đen thì mọi thứ ở miền Nam đều trở thành đen tối cả! Trong vùng u ám tối tăm ấy, “thần bệnh ký sinh” vùng dậy hoành hành trên số phận hẩm hiu của người “dân đen”! Trước hết là bệnh “ghẻ ngứa”, người bình dân Sài Gòn nhìn nhau mà cười “méo xẹo”, gặp ai cũng thấy “cùng nhau gãi”! Họ đồn với nhau là bệnh này do những người từ “trong khu” đem về, cũng có người nói do đám tù trong khám được thả ra mang theo! Chẳng biết hư thực ra sao? Chỉ biết là đi cũng “gãi”, đứng cũng “gãi”, ngồi cũng “gãi”, nằm cũng “gãi”... “Gãi” ngủ không nổi, lẫn lộn thức cả đêm! Cả nhà tôi, trẻ già nam nữ đều trở thành “nhạc công” cả, chỉ có điều là không “gãi đờn” mà “gãi người”! Những con “ký sinh trùng ghẻ ngứa” nhỏ xíu bằng đầu cây kim mà độc ác, chỉ tấn công ở những khe hở, như kẽ ngón tay ngón chân, nhất là các chỗ kín đáo khe nách, khe... háng. Chúng ăn luôn dưới da làm thành mụn ngứa ngáy phải gãi tới tróc da chảy máu làm mủ rồi lan rộng thêm. Thuốc xức vào chưa hết chỗ này đã sang chỗ khác. Chỉ có một phương trị hiệu nghiệm là nấu lá ổi và phèn chua để ngâm và tắm trong khoảng 10 ngày. Hồi đó nhà của mẹ tôi ở vùng Linh Xuân (Thủ Đức) có hơn một chục cây ổi đều bị vật trụi hết lá bệnh mới lui!

Hết cái khổ về bệnh ký sinh trùng ngoài da thì tới cái khổ của bệnh ký sinh trùng trong ruột! Mười tám năm làm lưu dân xứ người, những nỗi khổ ấy đã tạm lắng vào quên lãng thì một mẩu tin ngắn đăng trên báo VN vùng Hoa thịnh đồn mấy ngày qua lại gợi nhớ chuyện xưa! Thật là những điều không muốn nhớ cũng không thể quên.

Mẩu tin ấy nhắc lại một cuộc khảo sát vệ sinh của Đại học Y khoa Phạm Ngọc Thạch tại Sài Gòn đối với bảy loại rau cải. Sau lần rửa đầu tiên, 97% ký sinh trùng còn trong rau. Lần rửa thứ hai vẫn còn 80%, tới lần thứ ba hơn phân nửa rau chưa hết bần! Trong bảy loại ấy, rau “xà lách xoong”, cải bẹ xanh, rau tần ô và rau đắng đứng đầu với tỷ lệ 100% ký sinh trùng, kế đến là xà lách, rau muống, rau thơm chiếm 93%. Nguyên do là phương tiện tưới bón chủ yếu vẫn dùng *phân người* như hồi thời Pháp thuộc về trước. Nhà nước không có một biện pháp gì giúp cho người nông dân canh tác tiến bộ và vệ sinh hơn vì mục đích đời sống và sức khoẻ của dân chúng.

Hồi còn ở lại quê nhà sau 1975, tuy không có khảo sát thống kê gì đăng báo cả nhưng chúng tôi cũng biết tự phòng bệnh. Mỗi lần ăn rau sống, chúng tôi phải rửa thật kỹ 3 lần rồi mới ngâm vào dung dịch thuốc tím (permanganate de potassium) trong 5 phút. Thế mà rốt cuộc đâu cũng cứ vào đó, không thể thoát “ký sinh trùng đường ruột”! Tới bây giờ xem thấy cái tin vừa kể thì ra chẳng có gì thay đổi tốt đẹp trong hơn mười tám năm dài mình vắng bóng ở quê nhà!

Sài Gòn bị thay tên, đổi mặt bằng những building mới, khách sạn mới, tiệm ăn tiệm nhậu mới... nhưng tiếp tục giữ nguyên những con “ký sinh trùng” để làm hại con người bệnh hoạn và đau khổ! Cái mà nhà nước quan tâm tiêu diệt không phải là những con “ký sinh trùng” này! Cái mà nhà nước quan tâm nâng cao cũng không phải là đời sống và sức khoẻ của người dân! Nếu có người hỏi tôi, nhà nước quan tâm cái gì (?), câu hỏi này quý vị dư sức trả lời, phải không?

Tôi đã từng đọc đâu đó một thống kê về những nước có “nền tham nhũng” cao nhất nhưng vì trí nhớ quá tồi nên không nhớ được VN hiện giờ thuộc hàng thứ mấy. Có điều chắc chắn là nó phải nằm trong danh sách mười nước đứng đầu thế giới. Tại sao ? Bởi vì VN đang được lãnh đạo bằng một tập đoàn “ký sinh nhân”! Ăn bám và bòn rút sinh lực con người là bản chất của loài “ký sinh” dù chúng là những con trùng hay những con người, bản chất ấy không hề thay đổi. Hề xứ nào mà “tham nhũng”

lộng hành thì chắc chắn tập đoàn lãnh đạo của xứ đó phải là đám “ký sinh nhân.” Cùng là một loại thì chúng phải bảo vệ lẫn nhau là cái chắc, làm sao mà tiêu diệt nhau được!

Chẳng những đám “ký sinh nhân” phải bảo vệ lẫn nhau để tồn tại mà còn nuôi dưỡng bảo vệ đồng loại của chúng là “ký sinh trùng” nữa. Tôi “nói có sách, mách có chứng” chứ không vô cớ “bôi lọ” kẻ khác.

Đây là một tin đăng trên báo của nhà nước tháng 5/2008 (theo Trần Bì của COV số 94 thg.6/08). Một toà nhà ba tầng vừa xây dựng xong để làm Trung tâm Y tế Dự phòng Huyện Lương Sơn Tỉnh Hoà bình với 15 phòng, nhưng không có một nhà vệ sinh nào! Không phải chỉ có một nơi này, trường Cao đẳng Sư phạm của tỉnh Hoà bình có hàng ngàn học sinh cũng thế! Chắc chắn rồi cũng phải có nhà xí, mọi người cứ an tâm, nhưng nó sẽ được xây cất sau và nằm riêng biệt ở nơi thuận tiện để người ta có thể lấy phân ra dùng cho việc khác! Đó là chủ trương rất rõ ràng và đã có từ lâu. Vào khoảng 1972, nước Cộng hoà Dân chủ Đức (tức là Đông Đức) đã từng xây tặng thành phố Vinh một số nhà cửa để thay vào số bị hư hại đổ nát vì chiến tranh. Tất cả những ngôi nhà này đều có cầu tiêu với hố xí hai ngăn nằm bên ngoài trên mặt đất! Dĩ nhiên là Đông Đức dư sức thiết kế loại nhà vệ sinh hiện đại với cầu tiêu tự hủy, nhưng họ phải làm theo yêu cầu của chính quyền miền Bắc chứ! Vì mục đích gì? Thì đây là câu trả lời : *lấy phân người cung cấp cho nông nghiệp* ! Tất cả mọi công trình phát triển đô thị hay xây dựng nông thôn đều rập theo một chủ trương như thế! Thật là tuyệt tác của những *đỉnh cao trí tuệ* đang nắm quyền cai trị VN.

Sau 30-04-75, cái loại hố xí hai ngăn vừa kể được phổ biến tới tất cả vùng ven thành phố và nông thôn miền Nam, nơi nào chưa có nhà vệ sinh hợp lệ đều bị buộc phải xây dựng theo loại ấy. Nhà của mẹ tôi ở xã Linh Xuân (Thủ Đức) cũng đã phải làm như thế. Chuyện sử dụng phân người để tưới bón trong nông nghiệp là điều phổ biến ở miền Bắc từ xưa, theo truyền thống của người Tàu, chính vì thế phân người còn được gọi là “*phân bắc*”. Tôi nhớ rằng ông Cao Bá Quát có một câu thơ chê Mặc Vân Thi xã của Tùng Thiện Vương và Tuy Lý Vương như sau :

*Ngán thay cái mũi vô duyên,
Câu thơ Thi xã, con thuyền Nghệ an.*

Có người cho rằng *thuyền Nghệ an* chở nước mắm nên nặng mùi khó ngửi. Xin thưa, không phải

vậy! *Thuyền Nghệ an* là thuyền chở *phân bắc*. Vùng Thanh Nghệ Tĩnh là cái nôi của *phân bắc đặc trị* trong nông nghiệp. Còn *phân bắc* là cái nôi nuôi dưỡng và phát triển ký sinh trùng! Quý vị đã thấy được mối quan hệ mật thiết giữa *NGƯỜI* với *TRÙNG* thế nào chưa? Nếu chưa thấy thì suy nghĩ thêm, lúc đã nghĩ ra mới tùm tùm cười một mình, thật thú vị lắm!

Từ sau 1954, nhà cửa trong các thành phố ở miền Nam được sửa chữa lại theo tiêu chuẩn vệ sinh tiến bộ hơn trước. Những “cầu tiêu thùng” ngày xưa bị phá bỏ để xây lại những nhà vệ sinh dội rửa bằng nước và có hầm phân tự hủy. Tất cả mọi thiết kế xây dựng của nhà nước hay tư nhân đều phải xin phép trước, trong đó có phần xét duyệt vệ sinh của y tế vệ sinh công cộng. Thế hệ 1954 trở về sau của miền Nam lớn lên có thể không bao giờ biết “cầu tiêu thùng”, cũng không bao giờ chứng kiến cảnh những người gánh phân và đi đổ thùng ở hầm cầu của từng nhà vào mỗi sớm tinh sương trên đường phố tại Sài Gòn Chợ Lớn. Nhưng điều này vẫn còn tồn tại ở Hà Nội và các thành phố miền Bắc cho tới sau 1975, chính những người quen với chúng tôi từ miền Bắc vào kể lại. Khi được nghe chuyện, tôi tỏ ý ngạc nhiên vì chẳng lẽ các tổ chức vệ sinh y tế miền Bắc

không biết gì đến những tiến bộ xã hội hay sao? Máy người bạn cười phá lên, các ông ngây thơ quá, không phải người ta không biết, người ta chủ trương như thế!

Tôi phải kể lẽ dài dòng chỉ để minh định một điều là tôi không *bôi lọ* về chuyện “ký sinh nhân” nuôi dưỡng “ký sinh trùng”. Bôi lọ là khi nào người ta muốn làm dơ bẩn đen đúa một cái gì trong trắng sạch sẽ, chứ không ai mất công đem lọ bôi vào đất chảo vốn đã đóng đầy lọ đen thui. Nuôi dưỡng lẫn nhau là chủ trương của bè lũ “ký sinh” tham ô gian ác cùng hợp tác để hút máu và bòn rút sinh lực con người, bất cần biết sự sống chết, bệnh hoạn của dân chúng.

Các vị bác sĩ của Đại học Y khoa Phạm Ngọc Thạch vừa công bố tin tức khảo sát vệ sinh của bảy loại rau cải, xin cảm ơn quý vị! Chỉ khuyên quý vị thận trọng hơn về việc làm của mình. Quý vị đã phạm vào chủ trương đường lối của nhà nước. Nếu không khéo, quý vị sẽ phải theo chân các phóng viên của báo Tuổi Trẻ và Thanh Niên vì đã dám đụng chạm đến loài “ký sinh” đấy!

Viết ngày 21-06-2008.

CỔ LỖ SĨ